

RÝPAL

Číslo 10
2019/2020

- zvědavý mikrofon
- kultura
- povídka
- zajímavosti
- humor

Úvod

*Milí čtenáři,
přinášíme nové číslo
školního časopisu a v něm
spoustu zajímavého čtení.
Přejeme příjemnou zábavu!*

*Pořád platí, že máte-li
spolužákům co sdělit a
chcete se jakkoliv podílet na
tvorbě našeho časopisu,
jste vítáni! Vaše příspěvky
na stránkách Rýpala rádi
zveřejníme.... 😊😊😊*

SŠ řezbářská Tovačov

Z obsahu:

- **Zvídavý mikrofón**
(*aneb ptali jsme se čtvrtáků*)
- **Londýn**
- **Povídka Jiřího Faltýnka**
- **Kultura**
- **Humor**

SŠ řezbářská Tovačov

SŠ řezbářská Tovačov

Vydává SŠ řezbářská Tovačov.

Autorům všech příspěvků moc a
moc děkujeme !!!! 😊😊

Zvídavý mikrofon

aneb ptali jsme se čtvrtáků na plány
do budoucna

CO HODLÁTE DĚLAT PO MATURITĚ???

- Po škole mám v úmyslu rok pracovat a potom se rozhodnout, kam jít na vysokou školu. Nejvíce mě lákají odborné školy kvůli praxi (ta je pro mě důležitá), ale zatím nevím, jakou školu vybrat (restaurátor v Brně, šperkařská v Bratislavě nebo Baťova ve Zlíně – design???)
- Pokud zvládnu maturitu, chci rok pauzu od školy, jít do práce a vydělat si nějaké penízky a pak, protože i naše paní učitelky a učitelé byli mým vzorem, zkusit pedagogickou školu.
- Po maturitě půjdu studovat úplně jiný obor. Práce se dřevem mě baví, ale není to něco, čím se chci živit.
- Po maturitě chci odjet do zahraničí. Ne zbohatnout, ale spíš poznat nové lidi a prostředí.
- Chci studovat na vysoké pedagogiku a stát se učitelkou angličtiny a techniky na SŠ.
- Po maturitě plánuji studovat dějiny umění a historii. Vždycky jsem chtěla mít pohřební službu, ale nevím, jestli se k tomu někdy dostanu.
- Je to vcelku jednoduché. V Česku je poptávka po řezbářích na bodu mrazu, tudíž buď se uplatnit jako truhlář, nebo jet do ciziny, nejlépe do Německa, Švýcarska, Norska nebo Dánska.
- Půjdu na další obor nebo pracovat.
- Rychlokurz v Krnově (tatér), místo ve studiu už mám, teď už jen stačí trénovat, trénovat, rychlokurz a je to.

<https://lyceum2012.webnode.cz/maturita/>

LONDÝN 2019

Zajímavosti

Podzim uplynulého roku byl na SŠ řezbářské Tovačov ve znamení cest do zahraničí. Po říjnové návštěvě Štrasburku následoval v prosinci zájezd do Londýna, který pro zájemce škola zorganizovala ve spolupráci se ZŠ Horní Moštěnice. Mnozí z našich studentů vyrazili na tak dalekou cestu poprvé v životě. A dojmy?

Všichni, kteří na výlet jeli, potvrdili, že cesta byla opravdu úmorná. Jeli jsme asi 20 hodin autobusem a nezbývalo nic jiného, než si cestu nějak zpříjemnit. Většina zkoušela spát, někdo si cestu krátil společenskými hrami a někdo zase rozhovorem se svým spolucestujícím. Již z dálky jsme mohli vidět k obloze se tyčící věže mrakodrapů a těšit se na velkoměstský ruch. Po vystoupení z autobusu nás probrala úžasná atmosféra pulzující multikulturní metropole. Čekala nás procházka po jejím centru plném staveb a památek, které jsme dosud znali jen z učebnic a fotografií. Viděli jsme Tower a Tower Bridge, katedrálu St Paul's, Monument (památník Velkého požáru Londýna), přes Millenium Bridge jsme prošli k Tate Modern Gallery a k replice shakespearovského divadla Globe.

Po únavném dni jsme se vrátili k autobusu, kde už nás vyhlíželi členové rodin, u nichž jsme byli ubytováni. Rozvezli nás do svých domovů, kde nás čekala večeře a koupel. Zpočátku jsme měli velký strach díky jazykové bariéře, většinou jsme se ale shodli na tom, že naši hostitelé byli velmi přívětiví, a tak nenastal sebemenší problém.

Na druhý den byl naplánovaný výlet do pobřežního města Brighton, kde jsme se prošli po promenádě kolem moře, užili si ohromný výhled z rozhledny u pláže a navštívili Sea Life Centre, obří akvárium s malými rybičkami i pořádnými mořskými bestii. Po exkurzi do podmořského světa následovala návštěva městské části a obchodního centra.

Poslední den opět probíhal v Londýně. Navštívili jsme Královskou observatoř s nultým poledníkem, byli jsme u Buckinghamského Paláce, na Trafalgar Square se sochou admirála Nelsona a budovou Národní galerie. Svezli jsme se na London Eye, odkud jsme viděli Londýn v celé jeho kráse – Big Ben, Westminsterský palác, Temži, plavbou po níž jsme den zakončili. A pak už jen dlouhá cesta zpátky domů. Odjezd z ostrovů trochu zkomplikovalo rozbouřené moře. Do poslední chvíle jsme nevěděli, jestli náš trajekt vůbec vypluje. Asi po dvou hodinách čekání jsme nakonec vyrazili a užili si tak trochu neklidnou plavbu, někteří i nefalšovanou mořskou nemoc 😊. I přes drobné cestovatelské obtíže se ale zájezd rozhodně vydařil a stál za to.

účastníci zájezdu z 1. ročníku 😊

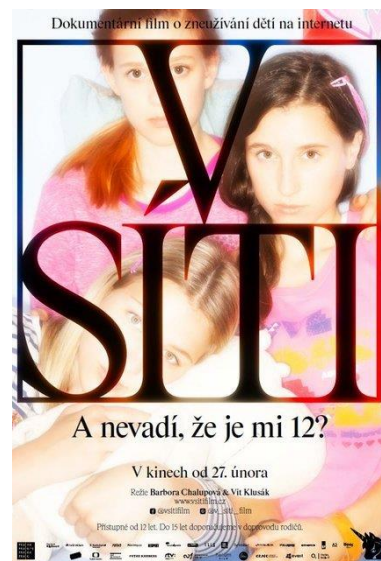
Dokumentární film V síti

V síti - název dokumentu v režii Víta Klusáka a Báry Chalupové, který se zabývá nebezpečím internetu pro děti. Chápu, že tady už nikdo dítě není. Ale zkuste se na chvíli vrátit do těla a myslí svého dvanáctiletého já. Jo, přesně tohle podnikly tři herečky - Tereza Těžká (24), Anežka Pithartová (22) a Sabina Dlouhá (20). Byly vybrány pomocí konkurzu, kde byly dotazovány na různé otázky a jednou byla i osobní zkušenost s tzv. predátory na internetu a z 23 uchazeček 19 zažilo něco podobného jako dnešní holky i kluci do 15 let. V ateliéru se natáčelo 10 dní, za deset dní tyto 3 herečky oslovilo 2458 mužů a žen za účelem pornografických fotek, videí, osobních schůzek ohledně dohody. Zadarmo, za peníze, pomocí kamarádské techniky, vydíráním nebo jinými manipulačními prostředky. Holky si za zhruba půl roku natáčení prožily to, co si nikdo neumí představit. Tolik toho, co jsou predátoři schopni ukázat na kameru, co můžou vyžadovat, jak umí manipulovat.

Jen si představte, co to musí udělat s 12letými dětmi. Vždyť my jsme ve 12 křičeli "fuuuuj" jen u filmu, když se někdo líbal. Co to v těch dětech musí zanechat za nepořádek v hlavě. Zkrátka a dobře, každý by si ten dokument měl pustit a přemýšlet nad tím, jak jeho jednání na internetu může ublížit lidem kolem nás. Sama mám z filmu hodně smíšené pocity, je mi na zvracení a zároveň i smutno. Ano, je to jen jeden z mnoha problémů naší společnosti, ale aspoň ty děti bychom si měli chránit.

Eliška Jurečková

Jiří Faltýnek: Boží soud

Povídka

Zatímco zetrové přetvářejí zemi na toxickou pustinu, tak lidstvo tady to, co z naší rasy přežilo, se skrývá v podzemních městech jako krysy. Ti, co žijí na měsíci, nás zásobují materiály, municí a lidmi, ovšem kvůli křídlatcům se jedná spíše o symbolické gesto. Nám už nezbývá moc naděje.

Ticho, velmi tíživé ticho, které náhle prořizlo bzučení intercomu. „Za 15 minut dorazíme k operační oblasti, naším cílem je napadnout a zničit hnízdo. Každý z vás má u sebe PNZ (přenosné nukleární zařízení) vz. 65, budete je muset umístit co nejblíže k jádru hnízda. Víím, že toho od vás žádám hodně, ale děláme to pro dobro lidstva. Chci proto, abyste ze sebe dali to nejlepší. Přejí vám tedy hodně štěstí.“

A to mám za to, že jsem se dal k armádě. Je mi sice pouze sedmnáct, ale to, čeho chci dosáhnout, je ochránit svou holku, a tak kvůli tomu nyní sedím v transportéru Ares a na sobě mám XS-74 Valkýru.

„Ten pitomec neví, co mele,“ ozval se za mnou Petr, „my tam chcípнем a on si bude mlít dál pantem. Nemám pravdu Gene?“

„Ne tak úplně,“ opověděl jsem, „říkali, že v případě selhání zničí města, aby lidstvo příliš netrpělo, alespoň máme kolonii na měsíci.“

Náhle začal pracovat motor a my se dali do pohybu. V ten okamžik jsem se modlil, aby nás nedostali prskavci, ale o ty se měli postarat rakety ze stíhaček. Těch patnáct minut uplynulo ve znamení šuškaní a modliteb snad pro všechny bohy a bohyně, co na tomhle šutru jsou. Zadní dveře se otevřely a ve sluchátkách se nám ozval seržantův řev. „NO TAK, VY OPICE, TO CHCETE ŽÍT NA VĚKY!“ Postupně jsme začali skákat ven, až přišla řada na mě. Začal jsem se třást, nejspíš proto, že bojové drogy začali účinkovat. V duchu jsem napočítal do tří a skočil do chaosu pode mnou. Trysky zbrzdily můj pád a přistál jsem docela měkce. Času nebylo nazbyt, že zad jsem strhl VR-23 a nastavil vše na mé parametry.

Prskavce smetlo bombardování, ale spirtři se začali valit ze svých nor. Když se jich na mě vrhlo sedm, namířil jsem na jednoho pušku a stiskl spoušť a proud kulek ho roztrhal a část jeho pozůstatků vystříkla i na mne. Munice HE ráže 75 je docela účinná, při výcviku nám řekli, že exploduje až poté, co pronikne co nejhluběji do těla pro umocnění trhacího účinku. Zbytek jsem pokropil a sledoval, jak vybuchli.

Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že na místo střetu se zbytkem družstva mi zbývají dvě minuty. Rozhlídl jsem se a viděl, jak kolem létají kulky, granáty a dokonce i kusy našich i zetrů. Posla jsem si do sítnice mapu a drobný elektro šok s drogami mi ji uložil do paměti. Trysky se při běhu nastavily na přískoky a já vyrazil rychleji ke svému cíli.

Když jsem dorazil, zjistil jsem, že z třinácti členů mého střeleckého družstva jsme přežili já, seržant Gerry Willis a granátník Petr Minks. Ostatní buď zemřeli, nebo se zpozdili. „Tak půjdeme, podle plánu vtrhneme do hnízda,“ a na mapě nám seržant promítnul místo průniku.

„Seržo,“ ozval jsem se „na to je nás málo. Ale co, nedá se nic dělat“. Přebil jsem a natáhl závěr. „Půjdeme?“

„Jo je čas,“ řekl Petr a zkontroloval hodinky a poté granátomet.

Vyběhli jsme do díry otevřené reaktivním nábojem ráže 120 mm. První šel seržant, následně nám laserem poslal zprávu: hejbněte kostrou. Skočili jsme a já zjistil, že mi patrony do trysek došly a že odteď jedu na fúzní booster, ale ty zásoby se obnovují z vlhkosti a té je tady 85%.

Pohyb v hnízdě se obešel bez problémů nejspíše proto, že většina zetrů byla na povrchu. Pomocí raket jsme postupovali velmi rychle, takže si seržant na jedné křižovatce nevšiml tří prskavců. Zemřel okamžitě, o půl sekundy později jsme se s Petrem kryli na rozích a opětovali palbu. Jeden z nich explodoval a zacákal chodbu svými vnitřnostmi. Když jsem se skryl, abych zkontroloval Petra, zahlédl jsem za ním pohyb a následně mu z hrudi vylétla směs krve a uhlíkových vláken. Následně explodoval jeho hrudník a prázdná Valkýra s jeho zbytky spadla na zem směrem ke mně.

Zvedl jsem zbraň a na jeho vraha pokropil municí. Z toho prskavce zbyl jen rozstřílený trup. Do chodby se zbývajících dvěma jsem hodil tři granáty a následně dvě dávky. Vyhlédl jsem, abych se podíval, co to s nimi nadělalo za paseku.

Náhle jsem uslyšel výstřel a druhý i třetí. Podíval jsem se tím směrem a viděl vojáka s odstřelovací puškou, ze které se kouřilo. Pohled na druhou stranu mi dal vysvětlení, asi šest spitrů a čtyři prskavci roztrháni na kusy.

Podíval jsem se na svého zachránce. Měl na sobě XS-75 Valkýra Strike Full Armor a v ruce držel VR-65 s cívkovým modulem pro odstřelovače. Jinými slovy elitní voják a podle nátěru seržant nemrtvé rotý, jednotky Cyborgů.

„Co se tam flákáš, vezmi jejich atomovky a jdeme Gene. Budu tě krýt.“

Ten hlas znám dobře až příliš, protože s jeho majitelkou chodím. „Marie co tady děláš? Měl jsem dojem, že nejseš u armády!“

„Tak abys věděl, snažím se zachránit ti zadek. A v armádě jsem už od dvanácti.“

„Abys věděla, přihlásil jsem se kvůli tobě!“

„Jo a cením si toho, ale nepotřebuji, aby sis o mě dělal starosti. No spíš si je dělám já o tebe. Hod' mi ty bomby na záda a jdeme. Pokecat můžeme později.“

Šel jsem udělat to, co řekla. Zvědavost mi nedala a zeptal se: „Jak jsi věděla, kde mě najdeš.“ Přitom jsem se snažil nepozvracet se při odepínání bomb z pozůstatků mých přátel.

„Copak nevíš. že každý voják má přiřazenou IDF (identifikační frekvenci)?“

MLčením jsem tento fakt přešel a uložil jí bomby do prázdných držáků. V dnešní době jsou PNZ nejcennější výstrojí, co každý voják má kvůli ceně a vzácnosti materiálů, které putují spíše na výrobu Valkýr.

Vyrazili jsme k našemu cíli a o tři zásobníky později jsme se zbavili dvou ze čtyř bomb a pokračovali jsme dál.

Náhle se celé hnízdo zachvělo a mě do zad zasáhl proud plazmatu. Obě zpustily dříve, než měly. Následkem toho jsem přišel o trysky na zádech.

Rozhodli jsme se jít dál a nepoužívat přitom rakety. Asi po sto metrech další výbuch a otřes způsobil, že jsme se propadli o patro níže.

Po krátké dezorientaci jsem vstal a zhodnotil situaci. Takže Marie a výstroj jsou v pořádku, problém je místnost plná vajec. Postupně se zorientovala i Marie, v tom se za námi ozvalo šourání. Prudce jsme se otočili a uviděli zetru, která dle rozvědky plní účel matky jako včelí královna. Marie se vrhla mezi nás s puškou v režimu automatiky. Sprška kulek jen neškodně explodovala na povrchu toho monstra.

„Alexi, dej na tu bombu limit pěti minut“, poslechl jsem rozkaz. Když jsem ji předával, vypustila salvu raket matce do hlavy a následně vyskočila. Špičatý konec PNZ zarazila do pozůstatků hlavy matky.

Krátce poté se začali rojit spirři a další zdroje problémů. Marie dopadla na zem a pneumatické tlumiče vykonaly své. „Měli bychom odsud vypadnout,“ zařvala a přišla ke mně. Při skoku nahoru přenesla část mé hmotnosti na sebe a těsně před tím jsem si všiml, jak jí ze zátylku startují dva drony. V cíli nás čekali dva mrtví spirři a jeden prskavec. Z překvapení jsem stiskl spoušť ale nic se nestalo a náhradní zásobníky byly použity

„Marie, už nic nemám, jen S-miny.“

„Vezmi si tohle,“ a z Full Armoru a se vysunula M-61 plazmová karabina.

Vzal jsem ji a připojil svůj zdroj. Naštěstí ke své práci používá jen atmosféru a v otvoru pod námi se pohybovala si padesátka zetrů. Tak jsme zde nastražili poslední bombu se zbývajícím limitem a vyrazili zpět. V té chodbě bylo hodně spitrů a má zbraň při té kadenci chrčila už jen teplý vzduch a teplota v chodbě dosahovala sta stupňů pana Celzia. Zetrové se vařili zaživa, zatímco naše chladiče sváděly boj s teplotou, na kterou nebyly stavěny.

Když jsme dorazili k místu, kde jsem přišel o trysky, začala se má Valkýra zpomalovat. Krátký pohled na baterii mi odhalil, že jsem na minimu.

„Marie, nemám štávu, zůstanu zde a koupím ti nějaký čas.“ Náraz její pěsti mi promáčknul hrudní plát. „Pitomče! Už jsem toho ztratila tolik.“ A následně mi zasunula do zbroje napájení. Uviděl jsem za ní pohyb a poslal tam proud přehřátého vzduchu. Mezitím začala střílet za mě, a tak jsme se vzájemně kryli, ale každý ze špatné strany.

„Odsud se nedostaneme,“ zašeptal jsem do mikrofonu.

„Už toho nech,“ odsekla „zavolala jsem své družstvo, tady máš odhad příchodu.“

V sítnici se mi objevil odpočet jen tři minuty. To mě neuklidnilo, věděl jsem, že za zády má kráter a v něm asi sto padesát zetrů. Nemohli jsme se dostat pryč, alespoň ne oba. Po uplynutí minuty a čtvrt z limitu jsem odřízl napájení a vyběhl do náruče smrti. Mé tělo díky drogám poslechlo přání a ignorovalo pud sebezáchovy. Mohl přežít jen jeden, to jsme věděli oba, a já se rozhodl pro ni.

Když jsem padal, trysky a gyroskop mne vyrovnaly a já při dopadu rozdrtil spitra a následně jsem aktivoval S-miny. Nálož odlétly asi třicet metrů a explodovaly směrem na mne. Většina zetrů chcípla okamžitě a má valkýra byla pokryta krátery od ochuzeného uranu.

Jejich živí druhové se na mě vrhli a s mou levačkou něco šklublo. Situační obrázek a bolest mi prozradily, že už nemám ruku. Kombinéza se začala stahovat, aby zabránila další ztrátě krve. Do pravé ruky jsem vzal vibrační nůž, ale v pokusu o útok mi zabránilo bezvědomí. Matně si vzpomínám na postavu co se nade mnou sklonila.

Probudil jsem se ve vojenské nemocnici v podzemním městě Sigma. Ruku, o kterou jsem přišel, mi nahradili bionickou, ještě to bude trvat, než v ní budu mít cit, ale už s ní mohu hýbat. Na nočním stolku jsem měl kyticí pastových růží a rozkaz se po léčbě hlásit seržantu Marii Halevi. Lidstvo přežilo a já též, ještě nás čeká spousta bojů a obnova země do její původní podoby před útokem zetrů. Lepší dny přicházejí.

Klára 3847 - příliš mnoho hvězd

divadelní představení

Klára Brodyová, která byla v roce 1942 pro svůj židovský původ odvezena do koncentračního tábora Osvětim a vězněna tam až do konce války, se po válce přestěhovala na sever Čech a nikdy svým blízkým o válce nevyprávěla. To, že byla vězněna v Osvětimi, připomínalo jen číslo 3847 vytetované na jejím předloktí.

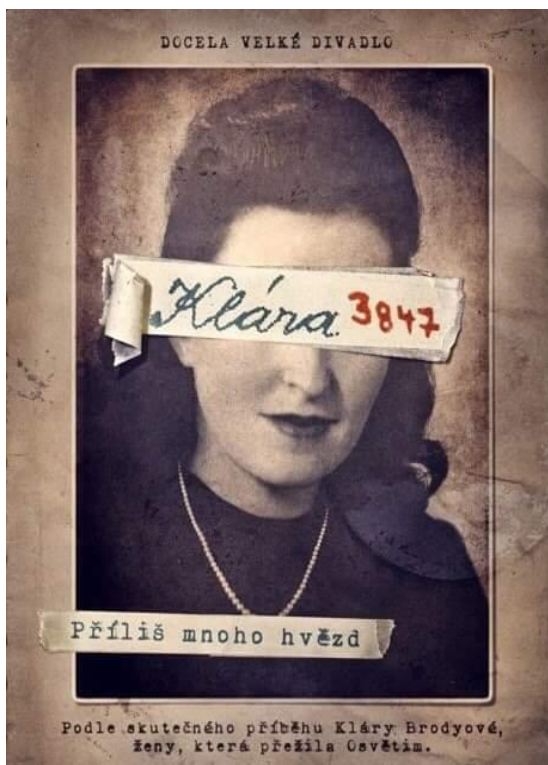
V roce 1985, tedy 40 let po válce, na žádost své sestry, která díky přátelům přežila válku v úkrytu a koncentrační tábor ji tak minul, Klára zcela bez emocí popsala své zážitky z té doby. Vznikl příběh, který svou věcností a strohým popisem zvěrstev páchaných na vězních děsí a dojíká.

Příběh dívky, která jako jediná z patnáctičlenné rodiny přežila útrapy transportu, selekci, těžkou práci, mučení i pochod smrti. Její boj o přežití, překonání ztrát příbuzných a přátel, ale především nezlomná vůle přežít v nelidských podmínkách, zaujala i režiséra Stevena Spielberga, ke kterému se díky Klářině sestře vyprávění dostalo a který z něho některé detaily použil ve svém filmu Schindlerův seznam. V devadesátých letech pak jeho americký štáb natočil Klářino vyprávění pro washingtonské muzeum holocaustu.

Na základě tohoto vyprávění Kláry Brodyové i vzájemných osobních rozhovorů napsala její vnučka, herečka a scenáristka Lenka Lavičková, scénář k inscenovanému dokumentu. Pod jejím vedením a za umělecké spolupráce režiséra Jurije Galina ho nastudovali herci Docela velkého divadla.

Lenka Lavičková tento příběh původně zpracovala jako svou bakalářskou práci na brněnské Janáčkově akademii múzických umění. Se studentkou režie a dramaturgie Hanou Marvanovou ho připravily s herci Litvínovského divadla.

<https://www.e-region.cz/magazin>

Klára 3847 – tak zní název představení, které jsme v březnu zhlédli v olomouckém kině Metropol.

- Bylo to velice zajímavé, až mi z toho běhal mráz po zádech.
- Byla to pro ty lidi drsná a velice těžká doba.
- Téma bylo hodně smutné, výkon herců udivující.
- I když to bylo hrané, nebylo mi z toho moc dobře.
- O tomto tématu je asi těžké mluvit pro ty, co to zažili. Ale podle mě je důležité to připomínat, aby lidé věděli, co se dělo, a už se to v dějinách neopakovalo.
- Bylo to hodně drsné, až mi z toho byla zima.

HUMOR

kreslenyvtip.cz

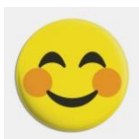
PRO TY, KTERÍ SE OBRACELI NA SVATEHO VÁCLAVA S PROSBOU, ABY ZA NÁS ORODOVAL,
DNEŠNÍ ZPRÁVA ČTK. NEORODOVAL.

RENČIN

ZA VŠECHNY NAŠE PROBLEMY MŮŽE PRATEC ČECH. NEBEJŤ LÍNEJ, MOHL DOVÉST NÁROD
NA FRANCOUZSKOU RIVIERU A MY MOHLI MÍT JINÝ STAROSTI.

<https://kreslenyvtip.cz/>

A few English jokes

- "What comes after the Bronze Age and the Iron Age?" "The Heavy Metal Age, Sir!,,
- Teacher: "What happened to your homework?" Jerry: "I made it into a paper plane, and somebody hijacked it!,,
- Teacher: "Can you tell me about the Dead Sea?" Johnny: "I didn't even know it was ill.,,
- "I don't want you using those bad words any more." "But, Mother, Shakespeare uses them." "Well, don't play with him again.,,
- "Are you coming out to play?" "No, I've got to help Dad with my homework.,,
- Teacher: "You can't sleep in class." Girl: "No, but if you didn't talk so loudly I could.,,
- Customer: "I'll have a hamburger, please." Waiter: "With pleasure." Customer: "No, with pickles and onions.,,
- "Doctor, what shall I do? My husband talks in his sleep every night..." "Just give him the opportunity to talk during the day!,,
- Waiter: "Would you like your coffee black?" Diner: "What other colours do you have?,,

<https://www.kopeczabavy.cz/vtipy/page/2/>

SŠ ŘEZBAŘSKÁ
TOVAČOV